

„Pa golobčkov zdaj ne bo več pri hiši; ali ti ne bo hudo po njih? . . .“

„Malo že! — Bom pa pri vas, mama; pri vas sem še rajši . . .“

„No, le priden bodi, Jožek moj, bom pa teto prosila, da ti pošlje dva.“

„Oh, mama! . . .“

V zimskem jutru.

Spisal *Andrej Rapè.*

sem od Grintavca je pihal leden veter. Kogar si srečal, vsak je tiščal obe pesti v žepih in stiskal suknjo k sebi, zakaj veter je bil rezek, da se je zajedal v mozeg in kosti. Vrabci so tiščali k dimnikom, in vrane so kvakale hripavo, stoječ po strehah in latah kozelcev, semintja stopicaje.

Bohinčev Ila je prihitel v sobo. Za nikogar se ni zmenil. Ročice je imel modrordeče. Kot jabolko okroglo ličece je bilo rdeče kot kuhan rak.

„Tonček, to brijel!“ je zaklical, ko se je skobacal k peči.

Bohinčev Ila, dal si je to ime sam, pravzaprav mu je bilo ime Filip, je bil korenjak petih let. Pa vam je zajeten in krepak, bolj kot marsikak šolarček, ki ga mora mati priganjati v šolo. Mraza se ne boji. Doli ob Savi brazda z rokami po vodi veninven, pa naj je še tako mráz. Ej, vodo ljubi. Zato je pa tudi vedno čeden in snažen. Brk ne nosi okolo ust kakor nekateri njegovi vrstniki. Umiva se od sile rad. Pa je njegova koža tudi sveža in zdrava ter lepa kakor pomladne rože živi cvet.

„Kaj ne, da brije“, mu odgovori za dve leti starejši Tonček. „Mama je rekla, da bo snežilo. Ti, Ila, veš kaj, pripraviva si danes, ko je tako mráz, metle, da zmeteva sneg do soseda, če bo res padal.“

In takoj je bil Ila z zapečka. „Kako pa jih narediva?“ je rekel in se oblastno postavil sredi hiše.

„Ondi v kuhinji sta dva droga,“ pripoveduje Tonček. „Na ta droga naveževa brezovja, saj ga je dosti v drvarnici!“

Ila je že tekkel po brezovje. Tonček pa v kuhinjo po droga. Vse sta imela sedaj — ali kaj, ko pa nista imela vrvce. Brezovja nista imela s čim privezati na droga.

Sem po mostu je pridrdral voz. Hlapec Janez je pripokal z bičem.

Janez in Ila — ej, to sta bila prijatelja! Ila je bil Janezov pravi „fant“. Pa Ila tudi ni dolgo premišljal, kje dobi vrvce, ko je ugledal Janeza na dvorišču. Stekel je ven.

„Janez!“ je poklical.

„Kaj je, Ila?“ je vprašal hlapec.

„Metlo bom naredil, da jutri zmetem sneg do soseda.“

„Misliš, da bo jutri sneg?“

„Seveda, saj sta že rekla mama in ata. Tonček tudi pravi, kako bi ga potem ne bilo? Ivanka je pa majhna, pa tako nič ne ve,“ se odreže Ila.

„Le naredi metlo, prav! Pa močno moraš narediti,“ je rekel Janez in se obrnil v hlev.

„Janez!“

„Kaj je, Ila?“

„Vrvce nimam, da bi zvezal metlo. Daj mi je, daj, saj je imaš pri biču dovolj,“ je poprosil Ila.

In mislite, da ni Janez takoj izvlekel iz žepa vrvce, ki jo je imel pripravljeno za bič?! Kaj še! Takoj, takoj, vam pravim! Pa še naproti mu jo je prinesel. Zakaj pa je bil Ila njegov „fant“?!

„Če ne boš mogel dosti trdno zvezati, Ila, pa prinesi meni v hlev, pa bom jaz,“ je še Janez vpil za tekočim dečkom.

Imela sta sedaj dečka vrvce dovolj, vsega dovolj! In vezala sta, vezala, kar se je najbolj dalo. Pa kaj! Saj veste, koliko more narediti tak

petleten in sedemleten korenjak. Kakor je hotel Ila z novo metlo malo pomesti po sobi, pa mu je razpadlo vse narazen.

„Nič ne bo, Tonček! Janezu nesem, pa bo zvezal,“ je naposled odločil Ila. In tako je tudi bilo.

* * *

Tisto noč je rjula burja kakor besna. Okolo hišnih oken in oglov se je zaganjala, kot bi bilo vse njeno. Tuintam se je čul na steklih mehek vdar, kakor bi kaj padalo na šipe.

Ila in Tonček sta že trdno spala, ko je večerjela Bohinčeva družina.

„Pa je storil Ila le prav, ko si je pripravil metlo, da jutri zmete sneg“, se oglasi hlapec Janez, ugledavši deklo, ki je stopila v sobo vsa bela.

„Tako pa gre, kakor bi gori v oblakih trgali cunje,“ de dekla.

Drugo jutro pa je bilo vse belo.

* * *

Zgodaj sta šla včeraj spat Ila in Tonček, pa sta tudi danes že zgodaj na delu. Prav tako!

Tonček je privlekel na dan svojo kučmo, zakaj če je zunaj sneg, mora biti kučma na glavi. Obul je zimske črevlje, in mama mu je zavezala robec okolo vratu in ušes, pa rokavice, tiste velike, ki jih nosi dekla, v katere se je pogreznila vsa roka Tončkova, in še metlo na ramo, pa hajdi! Ila se ni tako napravljal. Mama ga je silila in mu celo žugala, da ga ne pusti ven, če se ne obleče dobro, no, to je toliko pomagalo, da se je oblekel vsaj kolikortoliko dobro. In šla sta Ila in Tonček razmetavat sneg do sosedu. Spremljal ju je mali „Pinč“, ki bi se bil kmalu izgubil v snegu. Ta ju je pozorno gledal in otepal s tačico gobček, ki je bil tako siten, da je povohal sneg in je bil sedaj ves bel. Krepko sta delala. Vroče jima je bilo. Daleč sta bila že od hiše, ko pride po narejeni poti sestra Ivanka z zajtrkom. Matí je namreč dobro vedela, da že Ili in Tončku kruli po želodčku. Da pa ne prideta prej domov, dokler ne dovršita dela, se ji je tudi zdelo, zato jima je poslala zajtrk. Vedela je tudi, da jima naredi s tem veliko veselje, saj hočeta biti vedno že oba dorasla, velika moža, ki jima nosijo jed na mesto, kjer delata, da ne zamujata s hojo domov draga časa.

Tako vidimo na sliki Ilo, ki vesel pije vročo kavo, držeč lonček z obema rokama. Ivanka ga čaka z lončkom, ki je iz njega Tonček že snedel svoj zajtrk, in s košarico na roki, v kateri je nosila zajtrk. Le pogledjte Tončka, kako krepko se upira v svojo metlo in kako možato je del Ila svojo med roke. To sta vam delavca, vredna zlatih denarjev!

